

OVERDENKING

Damaris

Toch sloten enkelen zich bij hem aan en aanvaardden het geloof, onder wie ook (...) een vrouw die Damaris heette (...). Handelingen 17:34.

U heeft het vast gehoord. Inmiddels is ons vierde kindje geboren. Een meisje. Roepnaam: Alide. Volledige namen: Alide Damaris.

Die tweede naam komt uit de bijbel. Ik merk dat maar weinig mensen dat weten. En aangezien ik het voorrecht heb elke keer de meditatie voor het kerkblad te schrijven, heb ik de prachtige gelegenheid daar in het kerkblad iets over te vertellen...

De naam "Damaris" komt in de bijbel 1 keer voor. In Handelingen 17.

Paulus is op de Areopagus. De plek waar in die tijd mensen met elkaar filosofische discussies voerden. Hij 'preekt' er. De mensen luisteren aandachtig. Totdat hij begint over de opstanding van de Here Jezus. Dan haken ze af. Sommige drijven er zelfs de spot mee. Iemand die opstaat uit de dood. Dat kan toch niet...

Paulus vertrekt. Zijn optreden op de Areopagus lijkt voor niets te zijn geweest. Maar dan is daar opeens dat ene zinnetje. Vers 34. "Toch sloten enkelen zich bij hem aan en aanvaardden het geloof." Dus toch! Te midden van zoveel weerstand. Er komen mensen tot geloof! En dan komen er ook namen. Om precies te zijn: twee. Als eerste wordt genoemd: Dionysius. En dan als tweede: "een vrouw genaamd Damaris".

Deze geschiedenis heeft ons geïnspireerd om onze dochter deze (tweede) naam te geven. Toen ik op het gemeentehuis aangifte van de geboorte deed, kreeg ik een spaarpot cadeau. Dat geeft iets aan. Kennelijk is dat vandaag het belangrijkste. Men gaat ervan uit dat je voor je kind allereerst wilt dat hij of zij een goed gevulde spaarpot krijgt. Overigens: ik heb me zelfs laten vertellen dat als onze dochter 6 uur later was geboren (dus op 12-12-'12), ze van een bepaalde bank 1212,12 euro had gekregen. Leuk natuurlijk. Maar moeten we nou gaan

balen dat ze 'een dag te vroeg' geboren is? Moeten we nou het gevoel krijgen dat ze zoveel misgelopen is? Nee dus. Voor ons is iets anders veel belangrijker. Onze eerste wens voor Alide Damaris is dat ze mee mag maken wat de Damaris van Handelingen 17 meemaakte. Dat ze tot geloof komt. Tot geloof in de Here Jezus. Dan wordt ze nog veel rijker. Tijdens haar leven. En op een dag ook na haar leven.

Ik hoop eigenlijk dat u zelf die wens ook hebt, voor uw eigen kind(eren), als u die mocht ontvangen. Maar ook: voor uzelf. Interessant is wat dat betreft dat we over de bijbelse Damaris verder helemaal niets weten. We lezen haar naam, we horen van haar dat ze tot geloof komt - en dat is het dan. Veelzeggend. Wij zeggen meestal eerst hele andere dingen over mensen die we kennen - en ook over onszelf. We noemen over het algemeen hele andere dingen als we onszelf of een ander aan iemand voorstellen. Maar: is dit inderdaad gewoon niet het enige dat echt telt? Natuurlijk, wij hopen ook dat onze Alide gezond blijft, veel liefde mag ontvangen, vriendjes en vriendinnetjes krijgt, straks goed mee kan komen op school, ooit eens een leuke partner tegenkomt, goed terecht komt, enzovoort. Maar als het erop aan komt. Allesbepalend is maar één ding. Voor haar. Voor uw eigen kind(eren). Voor onszelf. Dat we in ons leven de Here Jezus aanvaardden. Daar hangt uiteindelijk alles van af!

Ik weet dat er heel veel mensen zijn die die wens voor hun kind(eren) ook hadden. Het is - nog - niet uitgekomen. Hij of zij ging andere wegen.

Ook dan vind ik het verhaal van de Damaris van Handelingen 17 bijzonder inspirerend. De meeste mensen keren Paulus de rug toe. Er zijn er maar een paar die het geloof aanvaardden. En daar is zij er één van. Is daar niet ook onze tijd mee getekend? Het spreekt niet vanzelf dat een volgende generatie tot geloof komt. Dat doet het nooit - maar nu zeker niet. Kerken lopen leeg, leden schrijven zich uit, jongeren zijn druk met hele andere dingen. En toch. Het gebeurt. Damaris, op de Areopagus. En vandaag? Laten we hopen en bidden dat er veel 'Damarissen' zullen volgen. En: dat er 'Paulussen' opstaan, die hen over de Here Jezus vertellen!

Ds. K.A. Hazeleger